

(331. 6.)

MEMORIE VAN ANTWOORD.

(Ingezonden 13 April 1916.)

Naar aanleiding van de opmerkingen vervat in het Voorloopig Verslag der afdelingen zij het volgende aangeteekend.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. *Voorbereiding van het wetsontwerp.* De ondergeteekende heeft tot de voorbereiding van het wetsontwerp niet medegewerkt. Hij heeft niet anders kunnen doen dan dit, toen hij het van de Staatscommissie ontvangen had en zich daarmede behalve op één punt bleek te kunnen vereenigen, ten spoedigste voor indiening gereed te maken.

Tegen overlegging van de Notulen der Commissie heeft de ondergeteekende ernstig bezwaar op den grond, welke in het Voorloopig Verslag bereids is vermeld.

§ 2. *Grondslagen van het wetsontwerp.* De ondergeteekende kan zich allermintst vereenigen met het betoog dat, nu het wetsontwerp niet vroeger werd ingediend, daarmede nog had behooren te worden gewacht. Ongetwijfeld geldt in deze „liever laat dan te laat”. Uitstel ware in hooge mate bedenkelijk zoowel voor de schatkist, die later veel kans zoude hebben in verschillende gevallen haar aandeel in de oorlogswinst niet meer te kunnen achterhalen, als voor de goedwillige belastingplichtigen, voor wie het wenschelijk is te weten, welk deel van hun oorlogswinst zij als gedeelte van hun vermogen kunnen beschouwen, waarvan zij geen afstand meer zullen hebben te doen. In het feit dat eenmaal gemaakte oorlogswinst later nog verloren kan gaan voorziet — gelijk in het Voorloopig Verslag terecht reeds werd opgemerkt — de bepaling omtrent de compensatie. Naar de meening van den ondergeteekende zoude er met recht ontevredenheid ontstaan, indien de schatkist zich door langer uitstel een redelijk aandeel in de oorlogswinst liet ontgaan.

Ofschoon de ondergeteekende erkent, dat het opvorderen van een niet-onbelangrijk deel van de oorlogswinst niet in alle gevallen in gelijke mate door de billijkheid wordt geboden, meent hij dat toch onmogelijk in onderscheidingen kan worden getreden, welke aanleiding zouden kunnen geven tot verschil in het tarief der heffing. Het valt niet te ontkennen dat, al is dikwijls durf en energie noodig geweest voor het maken van de oorlogswinst, toch in alle gevallen de gunstige conjunctuur, welke de oorlogstoestand medebracht en waarop de betrokkenen geen invloed hadden, de hoofdfactor is geweest voor het maken van de buitengewone winst. Het zoude ongetwijfeld te betreuren zijn, indien velen die met name in den eersten tijd door het doen van zaken buiten hun gewone sfeer beduidende winsten hebben gemaakt, niet achterhaald mochten kunnen worden; de ondergeteekende meent echter, dat zulks niet vaak het geval

zal zijn en althans niet waar het om belangrijke bedragen gaat. Doch in elk geval is hierin geen reden gelegen om geen belasting te heffen van hen wier extra-winsten wel bekend zijn geworden. De ondergeteekende deelt niet de meening, welke hij in het verslag aantrot, dat velen, die in de belasting zullen moeten medebetelen daarvan tegenstanders zijn; hij geloofte integendeel dat ook onder hen die de belasting zullen hebben op te brengen de billijkheid daarvan in den regel wel wordt toegegeven.

De ondergeteekende stelt er prijs op te betuigen, dat het voorstel tot heffing van een oorlogswinstbelasting van de zijde van de Regeering allermintst kritiek op het maken van oorlogswinst in zich sluit.

Afgezien van de gevallen, waarin de winst door kwade praktijken is verkregen, verheugt het integendeel de Regeering, dat zooveel energie en durf hebben getoond om van de gunstige conjunctuur gebruik te maken. Dat men ook waar het binnenlandsche consumptie gold de prijzen heeft gevraagd welke te krijgen waren, was niet af te keuren. Het mag betwijfeld worden, of levering tegen lagere prijzen dan bedongen konden worden wel in den regel ten goede zoude zijn gekomen aan hen die aan lage prijzen de grootste behoefte hadden; het toeval en plaatselijke omstandigheden zouden dan geheerscht hebben, terwijl thans zooveel mogelijk door Regeeringsmaatregelen is gezorgd, dat waar niet de prijs mocht worden bedongen van het vrije verkeer het voordeel aan hen ten goede kwam die zulks het meest behoefden en dat alle deelen des lands in de kunstmatig lage prijzen gelijkelijk deelden. Zij die zouden wenschen, dat vooral betaald werd door hen die op kosten van hunne mede-ingezetenen winst hebben gemaakt, mogen bedenken dat deze lieden in den regel reeds door Regeeringsmaatregelen zijn genoopt geweest om voor hunne mede-ingezetenen — althans voor wie zulks het meest behoefden — een niet onbeduidend deel van de prijzen te offeren welke zij bij algeheele vrijheid van handelen hadden kunnen maken.

De ondergeteekende vereenigt zich gaarne met het betoog, dat zooveel mogelijk met de belangen van de bedrijven valt rekening te houden.

Het is natuurlijk de bedoeling, dat met alle extra-uitgaven, welke gedaan moesten worden om van de gunstige conjunctuur te kunnen profiteren, rekening gehouden wordt. Grootendeels zullen deze reeds in de exploitatiekosten begrepen zijn; voorzover zij zulks niet zijn, doch slechts kunnen in rekening worden gebracht door belangrijke afschrijving op kapitaalsgoederen, welke duur moesten worden aangekocht of wel bij waarschijnlijke inkrumping van het bedrijf na den oorlog niet meer noodig zullen zijn en alsdan niet tegen behoorlijken prijs van den hand zullen zijn te doen, zal eene extra-afschrijving op de waarde dier zaken worden beschouwd als zijnde volgens goed koopmansgebruik; hetzelfde geldt ingeval van extra-slijtage der zaken tengevolge van zeer sterk gebruik. Overigens zal echter de afschrijving, welke in rekening wordt gebracht om te komen tot het te belasten winstcijfer niet meer mogen bedragen dan zij bedragen zoude hebben, indien er geen oorlog ware geweest. Men moge hierbij bedenken, dat als oorlogswinst slechts zal worden belast datgene waarvan niet bewezen zal kunnen worden dat het zonder de crisis toch zoude zijn verdiend, en dat van die oorlogswinst slechts ten hoogste 30 pct. zal worden geheven, zoodat de belanghebbende in elk 70 pct. van de extra-winst voor zich behoudt.

Heeft nu iemand die groote oorlogswinst maakte, het zeer lofwaardige verlangen om zijn bedrijf voor de toekomst te versterken door reserveering in een of anderen vorm van hetgeen hij het geluk had door den oorlogstoestand meer te verdienen, dan het geval zoude zijn geweest indien Europa niet in vuur en vlam ware geraakt, dan is daarvoor zijn eigen aandeel in de door hem gemaakte buitengewone winst te gebruiken doch niet het aandeel, dat de Staat van die extra-winst meent te mogen vorderen op grond van de financieele moeilijkheden, waarin hij door dien zelfden oorlog is geraakt. Leiders van bedrijven, die meenen dat na den oorlog de concurrentie zooveel zwaarder zal zijn dan vóór den oorlog, dat

zij om daaraan het hoofd te kunnen bieden over veel grootere reserves zullen moeten kunnen beschikken dan te voren, moeten dan toch in de eerste plaats naar die reserves streven door niets meer uit te keeren dan zij vermoedelijk zouden hebben kunnen doen, ware er geen oorlog ontstaan; eerst wanneer zij op degelijke gronden konden aantonen dat zij ook op die wijze geen voldoende strijdmiddelen voor den concurrentiestrijd na den oorlog bijeen kunnen krijgen, zoude er reden kunnen zijn te vragen, dat de Staat ook een deel van zijn aandeel in de oorlogswinst daartoe zoude beschikbaar stellen. Het is intusschen den ondergeteekende niet gebleken, dat leiders van eenig bedrijf met groote oorlogswinsten een dusdanige sombere kijk op de toekomst hebben, dat zij hun aandeelhouders hebben geraden genoeg te nemen met een dividend gelijk aan dat in het laatste jaar vóór den oorlog uitgekeerd, ten einde hun bedrijf na den oorlog niet zwakker te doen staan dan voor dien tijd. Integendeel ook in die bedrijven, welke zeer groote bedragen bij voorbaat hebben ter zijde gelegd voor de betaling van 25 of 30 pct. oorlogswinstbelasting of in welker balansvergadering althans bekend was, dat zulk een belasting aanstaande was, zijn voorzover den ondergeteekende bekend zonder uitzondering belangrijker hogere dividenden vastgesteld dan in de laatste jaren vóór den oorlog werden genoten, hetgeen ten bewijze strekken kan dat al wordt het onderhavige wetsontwerp tot wet verheven, deze bedrijven daardoor naar de meening van de leiders nog niet in een met het oog op de toekomst ongewenschte mate zullen worden verzwakt.

De ondergeteekende heeft met het bovenstaande bijzonder het oog op de scheepvaartmaatschappijen, welke hebben verzocht om de belasting over het bedrag hunner reserveeringen voorshands afgezonderd te mogen houden en van de betaling van dit deel der belasting te worden vrijgesteld, wanneer binnen vijf jaren mocht worden aangetoond, dat het tot dekking van verliezen of hogere afschrijving vereischt wordt. Adressanten zouden den ondergeteekende lichter van den ernst van hunne groote bezorgdheid voor de toekomst hebben overtuigd, indien hun verzoek ware gepaard met of voorafgegaan door voorstellen aan de aandeelhouders om alle extra-winst te reserveren, zoodat bij inwilliging van hun verzoek noch de aandeelhouders noch de Staat eenige oorlogswinst uit het bedrijf zouden hebben verkregen, zoolang niet gebleken zoude zijn dat — over een tijdperk van een aantal jaren gerekend — de oorlog inderdaad tot extra-winsten aanleiding gegeven had.

Trouwens de vrees van scheepvaartmaatschappijen voor verliezen na den oorlog wordt naar de meening van den ondergeteekende in hooge mate overdreven. Al moge na den oorlog door het vrijkomen der Duitsche schepen en van vele hulpkruisers en oorlogstransportschepen, de beschikbare tonnemaat wederom veel grooter worden, per saldo zal toch door den oorlog de wereld-handelsvloot belangrijk zijn afgenomen, zoowel door het tenietgaan van schepen als doordat een groot aantal schepen als hulpkruisers en transportschepen enz. zeer zal hebben geleden. Er is dus voorzeker kans, dat de vrachten nog geruimen tijd boven het peil van de laatste jaren vóór den oorlog zullen blijven. Zulks moet ook worden aangenomen door hen, die met zekerheid weten te voorspellen, dat de prijs van nieuwe schepen zeer hoog zal zijn en dat er moeilijk aan nieuwe schepen zal zijn te komen. Immers een hooge prijs voor nieuwe schepen kan slechts geboden worden door wie de overtuiging hebben, dat daarmee geruimen tijd hooge vrachten zullen zijn te besommen. Is echter deze prognose omtrent de vrachten juist, dan brengt zij met zich, dat de maatschappijen met de schepen welke zij reeds vóór den oorlog bezaten of die haar gedurende den oorlog afgeleverd werden, groote winsten zullen blijven maken en dus wel verre van belangrijke verliezen te lijden nog een aantal goede jaren zullen hebben. Het is denkbaar, dat een of andere maatschappij, ten einde den geregelden dienst, welke zij eenmaal had aangevangen en wegens loopende overeenkomsten of op andere gronden niet kan inkrimpen, te kunnen voortzetten, genoopt zal zijn een of

meer schepen ter vervanging van verloren gegane te doen bouwen, van welke zij vooruit weet, dat zij, gelet op den hoogen prijs voor de maatschappij niet productief zullen zijn, doch, afgezien van het feit, dat in dat geval nu juist niet op de meest kostbare wijze in de behoefte zal behoeven te worden voorzien, is de waarschijnlijkheid zeer groot dat dit nadeel door de groote winst met de bestaande vloot te behalen wel ruim zal worden gedekt.

Hetgeen hier omtrent schepen is opgemerkt, geldt naar de meening van den ondergeteekende, zij het wellicht in mindere mate, ook van vele machinerieën en werktuigen; de prijs van nieuwe zal vermoedelijk hoog zijn doch de waarde van de bestaande en het rendement daarvan zal dan mede hoog zijn; de hooge prijs zal dus grooter bezwaar zijn voor nieuwe bedrijven, welke de nieuwe machines moeten koopen dan voor de oude bedrijven die nog in het bezit zijn van bruikbare machines en die daarenboven door de oorlogswinst reserves hebben kunnen maken, zij het dan ook niet zoo hoog als mogelijk ware geweest wanneer er geen oorlogswinstbelasting geheven ware . . . en geen ongewoon hooge uitkeeringen aan aandeelhouders hadden plaats gehad.

De ondergeteekende acht dan ook, afgezien van de bezwaren aan de uitvoering verbonden, geen termen aanwezig om gevolg te geven aan het verzoek vervat in het adres van de scheepvaartmaatschappijen en in de adressen welke in navolging daarvan later zijn ingekomen. Moest aan dat verzoek gevolg gegeven worden dan zoude de ondergeteekende in elk geval wenschen, dat in de wet zelve zeer strikte regelen werden vastgesteld omtrent de gevallen en de mate, waarin hij het afgezonderde bedrag der belasting aan de betrokken maatschappijen zoude hebben te restitueeren. Ook ware te regelen aan wie de rente der afgezonderde bedragen inmiddels ten goede zoude moeten komen.

Ten slotte zij met betrekking tot dit onderwerp aangeteekend, dat de ondergeteekende zich geheel vereenigt met het betoog van de leden, die er op wezen, dat toegeven aan den eisch om groote winstgevende ondernemingen te ontzien met het oog op hare toekomstige kracht, verkeerdelijk zoude leiden tot een belastingstelsel, lijnrecht in strijd met de billijkheid en het economisch belang van de andere ondernemingen; al zoude natuurlijk handel en nijverheid in den economischen strijd het sterkst staan, indien er in het geheel geen belasting behoefte te worden geheven; in elk geval kan toch de belasting beter worden geheven van de buitengewoon winstgevende dan van de niet-bloeiende ondernemingen.

Met betrekking tot de bezwaren in zake de reserves der verzekeringmaatschappijen zij opgemerkt, dat het den ondergeteekende niet bekend is, dat er alsnog fondsen zijn welke in verband met de Beurswet niet in de officieele notering zijn opgenomen; sedert 24 Augustus 1915 zijn in die notering wederom alle fondsen opgenomen, die daarin vóór den oorlog voorkwamen en niet op andere gronden daaruit zijn vervallen. Mochten echter verzekeringmaatschappijen niettemin wenschelijk hebben geacht om fondsen op te nemen in hare balansen tegen den koers van 31 December 1913 met gelijktijdige opneming van een reserve voor koersverschillen, dan zal voorzover die reserve niet hooger is dan in verband met een rationeele schatting der effecten te verdedigen is, van het aldus gereserveerde geen oorlogswinstbelasting geheven worden; boeking van winst op een zoogenaamde „reserve-afschrijving” zal op gelijke wijze zijn te beschouwen als eene aan de debetzijde der balans geëffectueerde afschrijving.

Inzake reserveeringen voor pensioen-, ziekte-, en verloffondsen van personeel zal naar de meening van den ondergeteekende rekening zijn te houden met hetgeen daarvoor gemiddeld in de laatste jaren werd bestemd of statutair moet worden bestemd voor zoover echter wegens de buitengewone extra winsten als gevolg van den oorlogstoestand (dus niet wegens uitbreiding van het personeel enz.) meer wordt gereserveerd, zal van het tot dit doel gereserveerde oorlogswinstbelasting zijn te heffen. Of het

Heffing eener oorlogswinstbelasting.

personeel daaronder lijden zal schijnt in vele gevallen aan twijfel onderhevig; de daaraan toe te kennen uitkeeringen zullen veelal niet van den stand van het fonds afhankelijk zijn; voorzover zulks echter wel het geval mocht zijn, kan de ondergeteekende niet inzien dat er minder reden is van deze soort — met tantièmes vrijwel gelijkstaande — uitkeeringen, oorlogswinstbelasting te heffen dan van tantièmes zelf.

Ongetwijfeld zal de waardebeoordeling van roerende goederen voor de balans somtijds moeilijkheden medebrengen; daar echter te lage bepaling van zelf in het volgend jaar tot een grooter winstbedrag zal leiden en te hooge waardebeoordeling in een volgend jaar zal leiden tot geringere winst of tot verlies, dat mag worden gecompenseerd met de winst van een vorig jaar, schijnen de bezwaren aan die waardebeoordeling verbonden in dit geval eer geringer dan grooter dan bij de jaarlijksche vermogens- en inkomstenbelastingen, bij welke compensatie van verlies met winst van het vorige jaar niet bestaat.

Met betrekking tot de hier te lande gevestigde vennootschappen, welke in Indië ondernemingen exploiteeren, zij het volgende medegedeeld. Voorshands kan slechts rekening gehouden worden met de in Indië te heffen suikerbelasting. Hieromtrent is door den ondergeteekende met zijnen ambtgenoot van Koloniën overeengekomen, dat de betrokken vennootschappen hier te lande evenals andere zullen worden aanslagen, doch dat zij in Indië de aldaar te heffen 10 pct. van het meer dan f 2 per picol verdiende, niet zullen hebben te betalen over het bedrag waarover zij zullen aantoonen in Nederland oorlogswinstbelasting te hebben betaald. Hetgeen de Indische schatkist daardoor aan suikerbelasting zal derven, zal zij uit de Nederlandsche schatkist vergoed krijgen. Indien in Indië later nog van andere producten een oorlogswinstbelasting mocht worden geheven, of wel in Indië een algemeene oorlogswinstbelasting mocht worden ingevoerd, zal naar gelijk beginsel zijn te handelen. Het schijnt voorshands niet mogelijk om ter zake een nauwkeurige regeling in de wet op te nemen. Ten einde echter zekerheid te geven dat tegen dubbelbelasting zooveel mogelijk zal worden gewaakt is een nieuw artikel (97 bis) opgenomen, waaruit het beginsel van niet-dubbel belasting en van restitutie uit de Nederlandsche schatkist van hetgeen de Indische schatkist daardoor derft, blijkt.

§ 3. *Tarief.* Het was den ondergeteekende aangenaam uit het Voorloopig Verslag te mogen opmaken, dat bedenkingen tegen het door hem voorgestelde tarief als zijnde te hoog, niet of slechts sporadisch in de afdelingen zijn vernomen.

Ten aanzien van de uitgaven tengevolge van den Europeeschen oorlog neemt Nederland min of meer het midden in tusschen de Scandinavische staten die veel minder zware lasten hebben en de oorlogvoerende staten die veel zwaarder lasten hebben dan ons land. Gelet daarop, schijnt een tarief voor de oorlogswinstbelasting dat ook het midden houdt tusschen dat van de Scandinavische staten en dat van Engeland alleszins verdedigbaar.

De ondergeteekende meent dan ook niet te moeten ingaan op de voorstellen tot verhooging van het tarief. Het is billijk, dat zij die een dikwijls niet onbeduidend risico hebben geloopt en vaak veel arbeid en zakenkennis hebben moeten inzetten, bij verre het grootste deel van de oorlogswinst mogen behouden en, gelijk in het Voorloopig Verslag terecht werd opgemerkt, het is niet wenschelijk om te zeer tot ontduiking te prikkelen door veel meer te heffen dan in de betrokken kringen wel als oirbaar wordt erkend.

Ook tegen een verhooging van het tarief in den vorm van het invoeren van progressie voor de winsten boven f 100 000 heeft de ondergeteekende ernstig bezwaar. De aard van de belasting, t.w. een conjunctuurbelasting, sluit naar zijne meening progressie uit; slechts een kleine degressie voor de kleinere winsten, niet op grond van de draagkracht doch op grond, dat bij kleinere winsten moeilijker is uit te maken in hoeverre

zij van den oorlogstoestand dan wel van andere omstandigheden het gevolg zijn, schijnt hem oirbaar. Een sterk progressief tarief ware ook in hooge mate onbillijk tegenover vennootschappen; bij de eene beteekent een winst van f 100 000 een geheel andere percentage van het aandeelenkapitaal dan bij de andere. Vennootschappen zouden dus in elk geval buiten het progressief tarief moeten worden gehouden, doch de meerdere opbrengst zoude dan ook niet groot zijn.

De voordeelen van het door een lid in overweging gegeven tarief dat van 10 pct. tot 50 pct. van de toenemingen op de winstvermeerdering loopt, ziet de ondergeteekende niet in. Evenmin kan hij zich vereenigen met het denkbeeld om het percentage afhankelijk te stellen van de opbrengst. Slechts wanneer er kans bestond dat de totale opbrengst der heffing over de verschillende jaren meer zoude bedragen dan het totaal der crisis-uitgaven van 1 Augustus 1914 tot eenige maanden na den oorlog, zoude de ondergeteekende een bepaling wenschelijk achten, dat de heffing met zooveel percent zal worden verlaagd als noodig is om te voorkomen dat daaruit meer geld wordt verkregen dan de crisis-uitgaven bedragen. Indien echter van hen, die door den oorlog extra-winsten maken, maar niet meer wordt gevorderd dan noodig is tot dekking van alle extra-uitgaven en geringere inkomsten ten gevolge van de crisis, is er geen reden om verband te leggen tusschen het heffingspercentage en de opbrengst der belasting.

De raming van de opbrengst is het gemiddelde van de schatting van een aantal personen, die in en buiten de Staatscommissie meer dan gewone belangstelling voor de aangelegenheid der oorlogswinstbelasting hebben getoond. Dat die raming ook maar enigszins op nauwkeurigheid aanspraak maakt, is door den ondergeteekende nimmer beweerd. Integendeel! Hij moest echter voor den opzet zijner plannen eenig cijfer aannemen en een te lage schatting kon daarbij geen schade doen, omdat wat meer wordt verkregen kan strekken tot dekking van wat de crisis-uitgaven tegenvallen, door langeren duur van den oorlog of tot aflossing van crisis-schuld.

De verhooging van het voor elken aanslag vrij te stellen bedrag van f 1000 (voorstel der Staatscommissie) tot f 2000 geschiedde uitsluitend om zonder de pro- of degressie in het heffingspercentage, welke de Staatscommissie voorstelde, toch te komen tot een niet onbeduidende degressie voor de inkomens onder f 20 000. Vergemakkelijking van de werkzaamheden der ambtenaren was evenmin *doel* van de verhooging van het aftrekgetal van f 1000 tot f 2000 als het vrijstellen van alle personen, die minder dan f 2000 per jaar oorlogswinst maakten of maken zullen. Dit laatste was een gevolg dat door den ondergeteekende werd aanvaard omdat zijns inziens even gewichtige argumenten daarvoor als daartegen waren aan te voeren, terwijl ontegenzeggelijk inkrimping van het aantal personen, die bij de belasting betrokken zouden zijn, de werkzaamheden zoude verminderen en zulks niet zonder belang was waar het betrokken ambtenarencorps reeds zwaar met werkzaamheden belast is.

Intusschen is de vrijstelling van alle personen, die minder dan f 2000 per jaar aan oorlogswinst maakten, geen onvermijdelijk gevolg van de verhooging van het aftrekgetal, welke voor de verkrijging van een rationeele degressie voor de kleinere winsten wenschelijk was. En nu den ondergeteekende uit het Voorloopig Verslag blijkt, dat die vrijstelling bij velen bezwaar ondervond en hem daarenboven uit inmiddels ingewonnen inlichtingen bleek, dat het belastingbedrag daarmede gemoeid, toch wel enigszins belangrijker is dan hij eerst meende te mogen aannemen, is hij gaarne bereid om het ongewenschte gevolg van zijn wijziging alsnog op te heffen. Dit kan geschieden door te bepalen, dat er bij winstvermeerderingen van minder dan f 2500 f 1000 en bij die van f 2500 en meer f 2000 wordt afgetrokken, terwijl dan van de rest, welke in het eerste geval overblijft 10 pct. en van de rest, welke na aftrek van f 2000 overblijft — gelijk in het aanvankelijk voorstel — 30 pct. ware te heffen.

Heffing eener oorlogswinstbelasting.

Men verkrijgt dan de volgende schaal:

Oorlogswinst.	Aftek.	Percentage van de rest.	Te betalen belasting.	Percentage van de geheele oorlogswinst.
1 100	1 000	10	10	0.9
1 200	"	"	20	1.66
1 500	"	"	50	3.33
2 000	"	"	100	5
2 400	"	"	140	5.83
2 500	2 000	30	150	6
2 600	"	"	180	6.9
3 000	"	"	300	10
4 000	"	"	600	15
5 000	"	"	900	18
10 000	"	"	2 400	24
20 000	"	"	5 400	27
100 000	"	"	29 400	29.4

Opgemerkt zij hierbij dat het tarief van extra-winsten van minder dan f 2500 overeenstemt met het tarief dat de Staatscommissie voorstelde van die winsten te heffen en dat het tarief van inkomens van f 2500 en meer gelijk gebleven is aan dat hetwelk de ondergeteekende aanvankelijk voorstelde.

Het bezwaar tegen de uitbreiding van de heffing tot inkomsten tusschen f 1000 en f 2000 dat daardoor de belastingadministratie zwaarder met arbeid wordt belast dan wel wenschelijk ware, is wel is waar blijven bestaan, doch heeft voor den ondergeteekende veel in gewicht verloren door de nadere overweging, dat verreweg het grootste aantal dergenen, die in die categorie van f 1000 — f 2000 vallen, wonen in inspecties, in welke de ambtenaren met de ingewikkelde onderzoekingen en becijferingen, welke groote posten medebrengen, niet veel werk zullen hebben.

§ 4. *Berekening der inkomstenvermeerdering.* Hetgeen in de pers in adressen, en thans ook in het Voorloopig Verslag wordt opgemerkt omtrent de gebreken van het stelsel van vergelijking met een enkel jaar, heeft den ondergeteekende opnieuw doen overwegen of hieraan wel noodzakelijk moest worden vastgehouden. In de gevallen, waarin geen boeken aanwezig zijn schijnt het hem ondoenlijk om onderzoekingen en becijferingen als noodig zijn om tot een vergelijkingscijfer van het inkomen vóór den oorlog te komen op drie aan den oorlog voorafgaande jaren toe te passen. Iets anders is het echter, wanneer er boeken of bescheiden aanwezig zijn, waaruit gemakkelijk het inkomen of de winst over de jaren 1911, 1912 en 1913 kan worden geconstateerd. De ondergeteekende meent daarom te moeten ingaan op het denkbeeld in het Voorloopig Verslag geopperd om in dat geval de winst of het inkomen over de oorlogsjaren te vergelijken met het gemiddelde van de genoemde drie jaren. Intusschen ontstaat er voor hen voor wie 1913 gunstiger was dan het gemiddelde van de jaren 1911—1913 dan een prikkel om de aanwezigheid van boeken en bescheiden als bovenbedoeld, te verzwijgen, ja zelfs die te vernietigen. Daarom kan de wet er zich niet toe bepalen om aan hen die zulks wenschen toe te staan boeken en bescheiden over de genoemde jaren over te leggen, doch moet als regel worden aangenomen berekening van winst of inkomen vóór den oorlog over drie jaren, terwijl slechts indien er geen boeken enz. zijn of geweest zijn het jaar 1913 alleen als vergelijkingsjaar wordt aanvaard.

In de gevallen, waarin alleen het jaar 1913 als vergelijkingsjaar moet worden genomen, zal de belastingplichtige kunnen aantoonen, dat dat jaar voor hem bijzonder onvoordeelig was, zoodat niet al hetgeen hij meer heeft verdiend dan in dat jaar, als oorlogswinst kan worden beschouwd.

§ 5. *Steun aan gemeenten.* De ondergeteekende meent, dat aan zijn voorstel om een zesde deel van de opbrengst van de belasting voorshands niet ten goede te brengen aan de algemeene rijksmiddelen, doch te goed te schrijven aan een rekening — opzettelijk werd het woord fonds vermeden om elke gedachte aan een afzonderlijke kas bij voorbaat tegen te gaan — overdreven gewicht is gehecht. Wat in het laatste lid van artikel 26 voorkomt, had even goed alléén in de Memorie van Toelichting kunnen zijn opgenomen, t. w. de bedoeling om iets meer te heffen dan de Staatscommissie voorstelde, ten einde tegemoet te kunnen komen aan den nood, waarin sommige gemeenten door de crisis verkeerden, een denkbeeld, dat op zich zelf ook bij de genoemde commissie een onderwerp van overweging had uitgemaakt. Er bestaat bij den ondergeteekende niet het minste bezwaar om het laatste lid van artikel 26 te doen vervallen; het heeft zijn dienst in hoofdzaak reeds gedaan, n.l. goed te doen uitkomen waarom de Regeering het tarief van de Staatscommissie eenigszins heeft meenen te moeten verhoogen, en tot welk bedrag de ondergeteekende meent, dat bij het verlenen van bijzonderen steun aan gemeenten in totaal *ten hoogste* (niet ten minste) moet worden gegaan. Er werd in het thans geschrapte lid van artikel 26 slechts een beginsel neergelegd, waarvan de wetgever zelf toch bij nader inzien altijd wederom zoude hebben kunnen afwijken. Duidelijk stond in dat lid geschreven, dat de buitengewone uitkeeringen aan gemeenten te doen slechts bij de wet zouden kunnen worden verleend, zoodat de wetgevende macht ten volle de beschikking over het, aan de in te stellen rekening te goed geschreven, bedrag zoude behouden en hetgeen niet voor uitkeeringen werd gebezigd alsnog aan de middelen ten goede zoude moeten komen.

Gelijk bekend is, worden de crisis-uitgaven, wel niet in de staatsrekeningen doch in de overzichten omtrent de financiën, afzonderlijk gehouden. De opbrengst van de oorlogswinstbelasting zal daarbij uit den aard der zaak, evenals die van de heffing in eens, als speciaal tot dekking van die crisis-uitgaven bestemd worden aangenomen. Door nu eventuele uitkeeringen aan gemeenten, welker financiën in buitengewoon hooge mate schade hebben geleden door den oorlogstoestand, als crisisuitgaven te beschouwen zal — zij het op eenigszins minder officieele wijze dan de ondergeteekende zich door de opneming van artikel 26, laatste lid, voorstelde — hetzelfde bereikt worden. Door schrapping van genoemd laatste lid vervalt slechts, dat de wetgever (althans zoolang hij daarop niet terugkwam) zou vaststellen, dat hij ten hoogste een zesde van de opbrengst van de oorlogswinstbelasting besteed wilde zien aan uitkeeringen aan gemeenten. De ondergeteekende meent, dat daaraan geen grooter deel van de opbrengst zal moeten besteed worden en is van meening, dat dat deel ook alleszins voldoende zal blijken, indien de schade door gemeenten tengevolge van den oorlogs toestand geleden, in den engen zin wordt opgevat dien hij daaraan blijkens de toelichting zoude gegeven willen zien. Zijnerzijds zijn mitsdien geen voorstellen te verwachten om een grooter bedrag daarvoor te besteden. Doch hij heeft er niet het geringste bezwaar tegen, dat ook deze voorloopige door den wetgever aan zich zelf op te leggen, band achterwege blijft.

Nadere inlichtingen omtrent de in artikel 26 in het uitzicht gestelde wettelijke regeling meent de ondergeteekende, nu die regeling niet langer in dat artikel in het uitzicht wordt gesteld, achterwege te kunnen laten; zijne bedoelingen ter zake blijken uit het bovenstaande en uit de Memorie van Toelichting voldoende.

Gemeenten die in aanmerking wenschen te komen voor een buitengewone crisis-uitkeering zullen zoo volledig mogelijk aan de Regeering hebben aan te toonen, dat en waardoor hare

Heffing eener oorlogswinstbelasting.

financiën buitengewone schade geleden hebben. In overleg met Gedeputeerde Staten zullen dan de Minister van Binnenlandsche Zaken en de ondergeteekende hebben na te gaan, in hoeverre zij meenen dat er voor een bijzondere uitkeering in den gedachten-gang in de Memorie van Toelichting uiteengezet, termen aanwezig zijn en tot welk bedrag. De beslissing — het zij nogmaals herhaald — blijft bij den wetgever.

§ 6. *Strafbepalingen.* Bij de uitvoering der onderwerpelijke belasting zal een der groote moeilijkheden zijn om op te sporen, wie daarin hebben bij te dragen. Wel beschikt de administratie over velerlei gegevens doch vooral in de eerste maanden zijn oorlogswinsten gemaakt, waaromtrent niets naar buiten is gebleken. Het is daarom noodzakelijk aan ieder dié oorlogswinsten maakte doch aan wien geen aangiftebiljet werd toegezonden, omdat oorlogswinst bij hem niet vermoed werd, de verplichting op te leggen zich zelf aan te melden, en aan de naleving van die verplichting moet een krachtige sanctie worden verbonden. Slechts de zekerheid dat hij, indien hij eventueel nog mocht worden achterhaald, met hechtenis zal worden gestraft, zal menigeen die zich verzekerd acht, dat het aan de administratie niet bekend is, dat hij oorlogswinst heeft gemaakt, er toe kunnen bewegen om zich zelf aan te melden voor aanslag in een zoo belangrijke belasting. Gevangenisstraf wegens een opzettelijk onjuiste of onvolledige aangifte wordt ook reeds bedreigd in het ontwerp Verdedigingsbelasting I. Bij exceptioneel hooge heffingen is het bedreigen van boete onvoldoende.

Erkend wordt, dat een verhooging met 25 pct. in artikel 42 niet voldoende is. Dit is alsnog in verdubbeling der belasting veranderd.

Het oordeel van den Minister van Justitie omtrent de strafbepalingen is niet gevraagd: zulks werd niet noodig geacht.

Artikelen.

Art. 1. Aan het betoog van vele leden ten gunste der verdeeling van den bewijslast, die in het artikel is neergelegd, heeft de ondergeteekende niets toe te voegen.

De uitdrukking „aannemelijk maken” brengt, voor zooveel nog noodig, tot uiting, dat in belastingzaken (behoudens eene enkele uitzondering) eene volkomen vrije bewijstheorie wordt gehuldigd. Juist met het oog op deze vrijheid is wijziging der redactie van het tweede lid in den door sommigen aangegeven zin niet noodig.

De ondergeteekende acht het minder wenschelijk in het ontwerp eene bepaling op te nemen nopens het buiten aanmerking laten van een normaal accres, omdat een accres zoolwel tot een normaal als tot een abnormaal bedrag zijn oorzaak kan vinden zoolwel in oorlogs- als in andere omstandigheden. Is het normale of abnormale accres geen resultaat van den oorlogstoestand, dan brengt het tweede lid van art. 1 uitkomst.

Art. 2. Dat inderdaad sommigen door eene dubbele oorlogswinstbelasting zullen worden getroffen, wordt erkend. Het schijnt echter den ondergeteekende vrijwel ondoenlijk eene in alle opzichten bevredigende regeling te treffen. Men vergete overigens niet, dat de buitenlander, in het buitenland oorlogswinstbelasting betalende, van het belastbaar bedrag allicht de hier te lande geheven oorlogswinstbelasting, als zijnde een zakelijke last, in mindering zal mogen brengen.

Art. 3. Het ontwerp is uitgegaan van de leer van den Hoogen Raad, neergelegd in zijn arrest van 24 Februari 1905 (W. v. h. R. n°. 8185), dat eene naamlooze vennootschap, die nog niet aan al hare verplichtingen heeft voldaan (wat in casu ten aanzien van den fiscus het geval is) nog voortdurend bestaat. Men vergelijk de artt. 29 en 76, tweede lid.

Art. 4. Evenals ten aanzien van de inkomstenbelasting en de vermogensbelasting is aangenomen, zullen tijdelijk hier te lande vertoevende vluchtelingen, met betrekking tot de oorlogswinstbelasting geacht moeten worden niet hier te lande, te

wonen. Zij zullen eventueel moeten worden aangeslagen, indien zij verkeerden in een der gevallen, genoemd in art. 2, 2°, dus bijv. wanneer zij door het uitoefenen van een bedrijf hier te lande oorlogswinst maken.

Het derde lid, dat den ondergeteekende geheel overbodig voorkomt, is geschrapt.

Art. 5. De redactie van art. 5, eerste lid, is gekozen, opdat men door het raadplegen van art. 100 aanstonds tot het inzicht zou komen van de terugwerkende kracht der regeling.

In het jaar dat met 1 Augustus 1914 eindigt valt ook nog die 1 Augustus, op welken dag de mogelijkheid van het maken van oorlogswinst bestaan heeft. Die mogelijkheid is niet groot, maar bestaat toch wel, bijv. voor handelaren in levensmiddelen, die op dien dag hunne winkels bestormd zagen.

De door enkele leden in overweging gegeven redactie komt vrijwel op hetzelfde neer als die van het ontwerp. De ondergeteekende vindt daarom geen aanleiding haar over te nemen.

Art. 6. De wet wordt geacht 1 Augustus 1914 in werking te zijn getreden. In het licht van dat feit kan art. 6 het blijkens het Voorloopig Verslag gevreesde misverstand niet baren. Wordt eene verandering, als verlangd wordt, aangebracht, dan zou men zich niet alleen tot art. 6 kunnen beperken, ook zou dan bijv. in art. 2 moeten worden gelezen: zij die op of na 1 Augustus 1914 binnen het Rijk wonen of gewoond hebben.

Art. 7. Door de nieuwe redactie van het artikel wordt aan de bezwaren in den aanvang van § 4 door vele leden ontwikkeld, tegemoet gekomen.

Art. 8. De bepaling van het eerste lid zal op naamlooze vennootschappen, waarin een bestaand bedrijf na 1 Augustus 1913 overging, of die een geliquideerd bedrijf voortzetten, mede van toepassing zijn. Dergelijke overgangen van bedrijf zijn menigmaal van te ingewikkelde aard, dan dat het mogelijk zou zijn ten dezen eene afzonderlijke regeling te treffen.

De ondergeteekende vindt in het feit, dat de wettelijke interessen in koopmanszaken 6 percent bedragen, geen aanleiding dit percentage hier over te nemen. Vijf percent kan voor een aandeelhouder als behoorlijke rente worden beschouwd, ook blijkens de practijk van vele naamlooze vennootschappen. Die vennootschappen plegen tot het uitkeeren van tantièmes over te gaan, zoodra er voor de aandeelhouders meer dan vijf ten honderd aan winst beschikbaar is.

Tot herstel van eene onjuistheid heeft alsnog eene invoeging in het artikel plaats gehad.

Art. 9. Het komt den ondergeteekende voor, dat men de strekking van het artikel niet geheel begrepen heeft. Juist nieuwe maatschappijen met een groot kapitaal genieten een groot bedrag aan aftrek, n.l. 5 ten honderd van het kapitaal.

Art. 10. Het ontwerp gaat van het beginsel uit dat vermeerdering of vermindering van vermogen dat niet in eigen bedrijf belegd is ten gevolge van wijziging in de waarde van de samenstellende deelen niet wordt belast doch slechts buitengewone bedrijfs-winst of inkomen. Men kan dus slechts heffen waar buiten twijfel is dat er sprake kan zijn van bedrijfs-winst of van inkomen. Dit nu is niet vast te stellen, wanneer iemand buiten zijn beroep effecten koopt en verkoopt. Het gaat niet aan te onderscheiden tusschen degenen die bijv. aandelen Betlehemsteel kochten in de hoop daaruit eenige groote dividenden te trekken en dengene die ze kocht om ze met winst van de hand te doen als de koers mocht stijgen. Niet zelden zal men bij het koopen zelf niet geweten hebben wat van beide het doel was waarnaar gestreefd werd en het ware ook niet billijk om alleen dengene die de koerswinst gerealiseerd heeft en niet dengene die de stukken behield te belasten. Ook zoude men dengene die effecten kocht om er winst mede te maken moeilijk

kunnen ontzeggen om het verlies dat hij op andere effecten, waarin hij zijn vermogen belegd heeft, leed, af te trekken.

De ondergeteekende meent dat door het systeem van het wetsontwerp geen belangrijk bedrag wordt gederfd. Sedert het begin van den oorlog zal er wel hoofdzakelijk zijn gespeuleerd in aandeele van Nederlandsche scheepvaartmaatschappijen en fabrieken, die bijzonder goede zaken maakten en de belasting welke hiervan wordt gevorderd, wordt betaald door de aandeelhouders, ook door hen die inmiddels de aandeele verkochten, omdat de koers bij verkoop ongetwijfeld werd gedrukt door de in uitzicht gestelde oorlogswinstbelasting.

De vraag, of winsten welke in het begin van den oorlog werden gemaakt door personen, die groote voorraden, vóór den oorlog reeds in hun bezit, tegen enorme prijzen konden verkoopen, ook door de belasting worden getroffen, wordt bevestigend beantwoord.

Vermelding van art. 24 der wet op de inkomstenbelasting is hier onnoodig, aangezien art. 17 voor de buitenlandsche personen eene regeling bevat. Intusschen is art. 10 thans met eene verwijzing naar art. 17 aangevuld.

Art. 14. Er is geen reden om de tantiëmetrekkers en deelgerechtigden in de winst van verzekeringmaatschappijen anders te behandelen dan degenen, die dividend ontvangen.

De ondergeteekende is voorts van meening, dat de Staat zooveel mogelijk moet zorg dragen, dat de van de tantiëmes verschuldigde belasting gedragen wordt door hen, die de tantiëmes genieten en niet door de aandeelhouders.

Art. 15. Naar aanleiding van de bij dit artikel gerezen vraag deelt ondergeteekende mede, dat hij zich vereenigt met het gevoelen van de leden, die er op wezen, dat het tweede lid van art. 1 eene billijke behandeling zal waarborgen.

Overbrenging van een gedeelte der reserve op het kapitaal met uitdeeling van nieuwe aandeele geeft aanleiding tot toepassing van art. 15. De bedoelde vergrooing van kapitaal kan niet als winst worden beschouwd. Wel zal daarvan inkomstenbelasting moeten worden betaald.

Intusschen is de ondergeteekende van oordeel, dat de berekening in dit artikel bedoeld, niet over het aandeelekapitaal doch over het werkkapitaal behoort plaats te vinden, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot het toevoegen van een nieuw lid.

Art. 20. De ondergeteekende vindt geen aanleiding van het benaderend percentage, aangenomen in art. 29 der wet op de inkomstenbelasting, dat ook reeds voorkwam in art. 6, § 4, der wet op de bedrijfsbelasting, voor de oorlogswinstbelasting af te wijken. Het tegenbewijs naar art. 1, tweede lid, is ook hier toegelaten.

Art. 21. De hierbedoelde commissies moeten geacht worden in publiekrechtelijken dienst te zijn. Op de aan hare leden toegekende vergoedingen is mitsdien dit artikel van toepassing.

Art. 23. De ondergeteekende is het eens met hen die meenen, dat het berekenen van een normaal winstpercentage voor ieder bedrijf bezwaarlijk aangaat.

Art. 24. Dit artikel is op vennootschappen, die houdster zijn van aandeele in andere, hier te lande gevestigde, vennootschappen uit ter aard van toepassing.

Wat de tweede vraag aangaat moge worden verwezen naar het nieuwe artikel 97bis en naar de toelichting daarvan in § 2 dezer Memorie.

In dit artikel is een tusschenzin geschrapt, die bij de aanslagsregeling tot groot bezwaar aanleiding zou hebben gegeven en gevoeglijk kan worden gemist.

Art. 25. Het is rationeel de bepaling van dit artikel ook ten aanzien van vermindering van inkomen van kracht te doen zijn, weshalve het artikel in dien zin is aangevuld.

Art. 26. Vergelijk de §§ 3 en 5 dezer Memorie.

Art. 27. De ondergeteekende wil gaarne toezeggen, dat de aangifte-biljetten zoo bevattelijk mogelijk zullen worden samengesteld. Intusschen kan geen biljet worden samengesteld, dat voor iedereen bevattelijk is. De noodwendig ingewikkelde samenstelling van deze wet en van verschillende andere belastingwetten maken zulk eene samenstelling onmogelijk.

Art. 29. Het artikel is gewijzigd ten einde er ook onder begrepen zullen zijn de vennootschappen of vereenigingen die voor 1 Augustus 1914 zijn ontbonden, doch op of na dien datum nog in staat van liquidatie verkeerden.

Art. 30. Eene sanctie als hier gevraagd wordt gaat naar de meening van de ondergeteekende te ver.

Art. 36. De hier geregelde verplichting is geen novum. Zij kwam reeds voor in art. 14, § 1, der wet op de bedrijfsbelasting en komt voor in art. 16 der wet op de vermogensbelasting.

Uit artikel 36 blijkt (ook in verband met artikel 28) duidelijk, dat de verplichting tot mededeeling niet rust op den curator, den voogd, den executeur-testamentair en den bewindvoerder. Het zou naar de meening van ondergeteekende met het oog op de strafbepaling in artikel 84, ook niet wenschelijk zijn op hen die verplichting te leggen, omdat het de vraag is, of zij steeds voldoende op de hoogte zullen zijn om te beoordeelen of de mededeeling moet geschieden. De ondergeteekende vestigt er echter de aandacht op, dat de minderjarige, die eigen zaken drijft, tot het doen van de mededeeling zelf verplicht is.

Het verdient om administratieve redenen de voorkeur, dat de mededeeling niet aan den Minister van Financiën zelven geschiedt. Het artikel is dienovereenkomstig gewijzigd.

Art. 37. Zie het antwoord bij art. 42.

Art. 42. De verhooging is naar aanleiding van de gemaakte opmerking op 100 pct. gebracht. In verband daarmee is in art. 37 dezelfde wijziging aangebracht.

Opening kan alleen worden gevorderd van de boeken van den belastingplichtige zelf.

Art. 53. Er was voor den ondergeteekende geen aanleiding om van de regeling, in art. 88 der wet op de inkomstenbelasting getroffen, af te wijken.

Art. 61. Van de bij dit artikel gemaakte opmerking nam de ondergeteekende niet zonder verwondering kennis, naardien de overeenkomstige artikelen in de ontwerpen der verdedigingsbelastingen meer instemming dan bestrijding hebben gevonden. Hij meent dan ook voldoende reden te hebben deze bepaling te handhaven en verwijst hierbij naar de Memorie van Antwoord op het ontwerp verdedigingsbelasting I ad art. 18.

Art. 66 en 69. Overweging van de hier gemaakte opmerking heeft den ondergeteekende er toe geleid de ontheffing van de verplichting tot geheimhouding ruimer te omschrijven.

Art. 75. Het is geenszins de bedoeling de regeling betreffende uitstel van betaling slechts bij uitzondering toe te passen. Iedereen die daaraan werkelijk behoefte heeft zal in het genot van uitstel worden gesteld. Men moet verder niet uit het oog verliezen, dat het voornemen tot invoering eener oorlogswinstbelasting officieel reeds meer dan een half jaar geleden bekend was, zoodat de toekomstige belastingplichtigen reeds in de gelegenheid zijn geweest hunne maatregelen te nemen, van welke gelegenheid door velen gebruik is gemaakt.

Art. 78. Aangezien het den ondergeteekende, na overleg met zijn ambtgenoot van Waterstaat, beter voorkomt, dat de vrijdom van port bij Koninklijk besluit geregeld worde, is de tweede volzin van het eerste lid geschrapt.

Art. 83. De bepaling van dit artikel stemt overeen met die van art. 120 der wet op de inkomstenbelasting. Waar de

ambtenaren der belastingen zich aan schending der geheimhouding niet plegen schuldig te maken, is verzwaring der gestelde straf overbodig.

Art. 84. Alternatieve bepaling van hechtenis en geldboete schijnt onnoodig, aangezien in die enkele gevallen, waarin de mededeeling van art. 36 ter goeder trouw achterwege bleef, de overtreder krachtens art. 89 tot transactie kan worden toegelaten.

Art. 87. Er is naar de meening van den ondergeteekende geen aanleiding om hen die art. 84, 85 of 86 overtreden ten aanzien van de procedure in eene andere positie te stellen dan de plegers van alle andere fiscale overtredingen.

Art. 91. De ondergeteekende meent, dat door het achterwege laten van strafvervolgning en verhooging aan degenen, die bij deze gelegenheid eene schone lei willen maken, daartoe eene voldoende gelegenheid geboden wordt.

Er is geen reden om het generaal pardon niet te doen strekken ten bate van hen, die wel aangifte hebben gedaan voor de oorlogswinstbelasting, doch daarin niet zijn betrokken. Het artikel is in dien zin gewijzigd.

Art. 92. De in dit artikel door de verandering van artikel 7 noodig geworden wijziging is aangebracht.

De door sommige leden gewraakte zinsnede, voorkomende op bladz. 12 der Memorie van Toelichting is inderdaad onjuist. Alle verliezen in het bedrijf geleden, dus ook die welke een gevolg zijn van verlies van een niet of niet-voldoende verzekerd schip of van waarde-vermindering van voorraden, kunnen tot compensatie met winst over andere jaren aanleiding geven. Daarentegen komt het verlies dat een rentenier door koersdaling zijner effecten lijdt, niet in aanmerking.

Art. 94. De reductie welke in dit artikel ten aanzien van de inkomstenbelasting wordt toegekend, behoort, naar de ondergeteekende nader heeft overwogen, mede te gelden ten aanzien van de verdedigingsbelasting II. Verder is nog eene wijziging aangebracht, die de toepassing van het artikel belangrijk zal vereenvoudigen.

Art. 96 en 97. De wijzigingen houden verband met de wijziging van art. 94.

Art. 97 bis. Zie § 2 dezer Memorie.

Art. 98. Nadere omschrijving van het begrip „oorlogstoestand” zou inderdaad noodig zijn, indien aan het ophouden van dien toestand het buiten werking treden van deze wet automatisch verbonden was. Nu dit niet het geval is, schijnt zulk eene nadere omschrijving overbodig, aangezien, is de Regeering naar het oordeel van de Staten-Generaal met het doen van een voorstel tot intrekking in verzuim, eene herinnering aan hare verplichting wel niet achterwege zal blijven.

De Minister van Financiën,

ANT. VAN GIJN.

(331. 7.)

NOTA VAN WIJZIGINGEN.

Het derde lid van artikel 4 vervalt.

Artikel 7 wordt gelezen als volgt:

Als vermeerdering van inkomen of winst wordt, behoudens het bepaalde bij het tweede lid, beschouwd het bedrag, waarmede het zuivere inkomen of de zuivere winst over eenig jaar bedoeld bij artikel 5, te boven gaat, het gemiddelde per jaar over de jaren, waartoe de eerste Augustus 1911, 1912 en 1913 behoorden.

Voor de belastingplichtigen, die boeken of andere bescheiden, noodig ter bepaling van het inkomen of de winst over elk der aan het slot van het eerste lid genoemde jaren, niet bezitten noch in bezit hebben gehad, wordt als vermeerdering van inkomen of winst beschouwd het bedrag, waarmede het zuivere inkomen of de zuivere winst over eenig jaar bedoeld bij artikel 5, te boven gaat, het zuivere inkomen of de zuivere winst over het jaar, waartoe de eerste Augustus 1913 behoorde.

In het tweede en in het derde lid van artikel 8 wordt in plaats van „na 1913” gelezen: in of na 1913.

In het eerste lid van artikel 10 wordt in plaats van de woorden „wordt opgevat” gelezen: wordt, behoudens het bepaalde bij artikel 17, opgevat.

Aan artikel 15 wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

Voor de toepassing van het eerste en het tweede lid van dit artikel worden reserves met gestort aandeelenkapitaal gelijkgesteld. Deze bepaling is niet van toepassing op reserves voor waarschijnlijke verliezen op bepaalde goederen of schuldverderingen.

In het eerste lid van artikel 24 vervalt de tusschenzin: „die over het jaar waarop die uitdeeling betrekking heeft, in deze belasting is of zal worden aangeslagen”.

In het eerste lid van artikel 25 wordt tweemaal in plaats van „vermeerdering” gelezen: vermeerdering of vermindering.

Artikel 26 wordt gelezen als volgt:

De belasting wegens vermeerdering van inkomen of winst wordt slechts geheven over het bedrag, waarmede die vermeerdering over eenig jaar,

- a. als zij minder dan f 2500 beloopt, f 1000 te boven gaat;
- b. als zij f 2500 of meer beloopt, f 2000 te boven gaat.

Dat bedrag wordt, zoo noodig, naar beneden op een veelvoud van f 100 afgerond.

Voor de heffing der belasting over een jaar waartoe de eerste Augustus 1914 behoorde, komt voor de in het eerste lid genoemde som van f 1000 in de plaats een som van f 80, en voor de in dat lid genoemde som van f 2000 een som van f 165 voor iedere maand, die in dat jaar met of na dien datum eindigt.

Wordt de belasting ingevolge artikel 6, tweede lid, geheven wegens vermeerdering van inkomen of winst over een korter